

Arrest

nr. 320 040 van 14 januari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 12 januari 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 16 januari 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 mei 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 5 februari 2024.

1.3. Op 23 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1988 in Bogota. Sinds januari 2023 bent u getrouwd met uw partner I.(...) D.(...) (OV n° (...)). Samen hebben jullie een minderjarige zoon F.(...) die zich met jullie in België bevindt. In Colombia deed u aan kunst en verkocht u ondergoed op Instagram. U hielp uw vader af en toe op de finca (boerderij) samen met uw zus en broer. Naast uw partner bevinden ook uw zuster L.(...) M.(...) en haar ex-partner (OV n° (...)) en hun minderjarige kinderen zich in België, alsook uw moeder I.(...) L.(...) (OV n° (...)). Uw vader L.(...) H.(...) (OV n° (...)) heeft net als u een verzoek om internationale bescherming ingediend maar bevindt zich momenteel in Venezuela waar hij zorg draagt voor zijn zieke vader. Uw broer Luis Gabriel bevindt zich nog in Colombia waar hij werkzaam is als berggids.

Samen met uw partner woonde u grotendeels in Bogota maar reisde u vaak rond. Zo woonde u een tijdje in Uruguay. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Colombia woonde u in dezelfde wijk in Bogota als uw zuster L.(...) M.(...): Ciudad de la Colsubsidio.

Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw moeder I.(...) L.(...), die het volgende verklaarde:

'U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1963 in Bogota. Sinds 1983 bent u getrouwd met L.(...) H.(...) O.(...) G.(...) (OV n° (...)). Samen hebben jullie zich bekeerd tot de islam. Uw partner heeft net als u een verzoek om internationale bescherming ingediend maar bevindt zich sinds maart 2023 in Venezuela waar hij zorg draagt voor zijn zieke vader. Ook uw dochter S.(...) L.(...) en schoonzoon I.(...) D.(...) (OV n° (...)) en hun minderjarige zoon, alsook uw andere dochter L.(...) M.(...) en haar ex-partner (OV n° (...)) en hun minderjarige kinderen bevinden zich in België. Uw zoon L.(...) G.(...) bevindt zich nog in Colombia waar hij werkzaam is als berggids.

Samen met uw partner woonde u grotendeels in Bogota maar reisde u vaak rond. In Colombia was u make-upartieste. U hielp uw partner ook bij zijn taken bij de FARC, zo zongen jullie samen op bijeenkomsten en manifestaties. Uzelf was echter nooit lid van de FARC. In 1998 en 2002 werd Lu.(...) gearresteerd omwille van zijn betrokkenheid bij de FARC, hij was commandant en hield zich vooral bezig met culturele en sociale aspecten zoals vertalen en tolken en opkomen voor de rechten van minderbedeelden. In 2012 kwam uw man een tweede keer vrij uit de gevangenis en was hij niet langer lid van de FARC. Hij verbrak de contacten met FARC en ging werken als taxichauffeur. Tevens werkte hij mee aan projecten van de partij 'Comunes' en zette zich in voor de moslimgemeenschap. Hij werd echter nooit lid van de partij. In 2017 ondertekende hij de Vredesakkoorden en in 2020 kreeg hij van het Agencia para la Reincorporacion y la Normalizacion (ARN) een budget om een project op te starten in de gemeente Girardot: een soort coöperatieve boerderij met als doel verschillende ex-guerrilla te re-integreren in de maatschappij. Jullie woonden en werkten dan op die boerderij.

Rond mei-juni 2022, rond dezelfde periode dat uw partner vergaderingen organiseerde met leden van de Comunespartij, tevens ex-FARC leden, kwamen er bedreigingen jegens uw man en de werknemers van het project. Zo werden er dieren gedood, werd er een jongen die er werkte in elkaar geslagen en werd er van jullie via dreigbrieven en telefoontjes geëist om het gebied te verlaten. Uw man vermoedt dat de politie hierachter zat en diende in november 2022 klacht in bij de gemeente (Personaria). Jullie besloten dat het onveilig was en verhuisden naar Flandes, een dorpje bij Girardot, waar jullie verbleven in het huis van de schoonmoeder van uw dochter L.(...) M.(...). In Flandes hield uw man zich vooral bezig met de moslimgemeenschap voor wie hij optrad als vertaler/tolk.

Op 1 december 2022 was uw man op weg om als vertaler op te treden bij de aankoop van een boerderij (finca). Daar aangekomen werd hij opgewacht door vier gewapende mannen die zich voorstelden als dissidenten van de FARC, zijn auto onder schot hielden en eisten dat hij hen geld zou betalen. U vermoedt dat het om een hinderlaag ging. Ze vroegen hem de gegevens van zijn familieleden, wie de eigenaar was van de auto, etc. Aangezien de auto van uw dochter L.(...) M.(...) was, lieten ze uw man haar opbellen om de informatie te verifiëren. Uw dochter antwoordde op enkele vragen maar vond dat uw man raar klonk aan de telefoon. Daarop belde zij u en haar broer en zus op om jullie te waarschuwen dat jullie mogelijk ook opgebeld zouden worden. Dat gebeurde ook. Eerst werd L.(...) M.(...) opgebeld rond 10 uur 's ochtends waarbij ze haar een foto toonden van haar vader en ze 53 miljoen peso's eisten van haar. Samen met haar man C.(...) besloot ze die gesprekken op te nemen. Ook u en S.(...) L.(...), en een vriend/collega van uw man Ma.(...), werden opgebeld. Jullie moesten ook 53 miljoen peso's betalen. Aangezien L.(...) M.(...) werkzaam was voor de Wereldbank (Banco Mundial) en op de hoogte was van de veiligheidsprocedure die in zo'n gevallen dient gevolgd te worden, bracht zij onmiddellijk haar veiligheidscoördinator op de hoogte, die op haar beurt de Gaula (politie-eenheid gespecialiseerd in ontvoeringen) inlichtte. De Gaula verzekerde uw dochter dat het niets ernstigs was en dat ze gewoon tijd moest winnen. Even later werd uw dochter weer opgebeld waarbij de dissidenten haar lieten verstaan dat ze op de hoogte waren dat de Gaula was ingeschakeld en dat ze van plan waren om haar vader te vermoorden. Jullie vermoeden hierdoor dat de Gaula geïnfilteerd is door dissidenten en niet te vertrouwen is. U werd bovendien gevraagd om binnen 15 minuten 5 miljoen peso's over te schrijven. Omstreeks 14 uur werd u opgebeld door uw man die u liet verstaan dat hij was kunnen ontsnappen. Hij had namelijk 1700 dollar op zak om te investeren in de finca. Een van de dissidenten had dat geld gezien en eiste het van hem op. In de tumult die daarop ontstond is uw

man kunnen ontsnappen. U bracht L.(...) M.(...) op de hoogte. Nadat uw man u en de kleinkinderen van L.(...) M.(...) oppikte, gingen jullie naar het huis van L.(...) M.(...) in Bogota waar heel de familie zich ondertussen verzameld had. Uw man verklaarde dat het onveilig voor jullie was en dat het tijd was om Colombia te verlaten. De volgende dag ging uw man samen met Ma.(...) klacht neerleggen bij de openbare aanklager (Fiscalia) maar jullie kregen nooit antwoord. In dezelfde periode vroeg uw man ook bescherming aan bij de Nationale beschermingseenheid (Unidad de Proteccion Nacional) maar jullie kregen dat niet. Ook moest uw man verschijnen in het politiekantoor van Fusagasuga waar een verslag werd opgemaakt, maar ook daar is niets meer van terecht gekomen. In afwachting van jullie vlucht uit Colombia, woonden jullie allemaal ondergedoken in het huis van een vriend van uw echtgenoot. U, uw partner, jullie twee dochters en hun gezinnen verlieten samen Colombia op 10 januari 2023. Jullie reisden per vliegtuig via Duitsland verder naar België. Op 12 januari 2023 bereikten jullie het Belgische grondgebied. Jullie dienden op 16 januari 2023 een verzoek in om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw echtgenoot vertrok nadien naar Venezuela en deed afstand van zijn verzoek om internationale bescherming op 7 juni 2023. U en uw familieleden vrezen bij terugkeer naar Colombia te sterven omwille van uw echtgenoot die als ex-FARC bedreigd werd.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: jullie paspoorten en identiteitskaarten, alsook die van uw minderjarige kleinkinderen, de geboorteaktes van de zoon van S.(...) L.(...) en I.(...) D.(...) en de kinderen van L.(...) M.(...) en C.(...), de huwelijksakte van L.(...) M.(...) en C.(...), een document ter staving van jullie familiesamenstelling, een USB stick met daarop familiefoto's, twee Whatsapp audioberichten, een samenvatting over de vervolgingsfeiten in Colombia, twee documentaires over de FARC waarin Lu.(...) H.(...) verschijnt. Verder leggen jullie kopieën neer van de volgende documenten: de eigendomsakte van jullie appartement, jullie vliegtuigtickets, documenten die staven dat Lu.(...) H.(...) het vredesakkoord heeft ondertekend, verschillende klachten die hij bij de Colombiaanse autoriteiten heeft ingediend, dezelfde samenvatting die op de USB-stick staat, verschillende nieuwsartikels over het algemene geweld in Colombia, uw huwelijksakte met Lu.(...) H.(...), e-mails ter staving van de correspondentie tussen L.(...) M.(...) en UNHCR, documenten betreffende jullie integratie in België, en een aanpassing van de verklaringen van L.(...) M.(...) op de DVZ.'

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: uw advocaat verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u psychologische problemen heeft (CGVS, p 22). U legt hier echter geen enkel medisch bewijs van neer. Nergens blijkt dus dat uw vermeende psychologische problemen van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u ook op inging (CGVS p, 2, en 19). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 22), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw moeder de vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw moeder en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw moeder die u hieronder kunt lezen:

'Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden vervolgd of gedood omdat uw echtgenoot, L.(...) H.(...), vroeger een lid was van de Colombiaanse guerrillagroepering FARC en in 2022 ontsnapt zou zijn aan een ontvoering door mogelijke FARC-dissidenten. Vooreerst dient te worden vermeld dat niet wordt getwijfeld aan het profiel van uw partner als voormalig lid van FARC die zich heeft aangesloten bij het vredesproces. Dit ondersteunt u met verklaringen en documenten (CGVS, p 5-6; administratief dossier). Echter kan er geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten aangaande uw persoon die u eraan koppelt. Op basis van uw verklaringen zijn er namelijk geen indicaties die het vermoeden wekken dat u en uw dochters en hun partners werkelijk enig gevaar liepen in Colombia. Vooreerst was uw partner al een geruime tijd weg bij de FARC alvorens jullie vertrek uit Colombia (hij ondertekende het vredesverdrag al in 2017), en is het merkwaardig dat de problemen pas begonnen zouden zijn in 2022 of 2021 (CGVS, p 7; CGVS LM, p 6-7; CGVS SL, p 8). Bovendien wijst het gegeven dat uw partner L.(...) H.(...) hier wel een verzoek om internationale bescherming indiende maar dit zelf weer vrijwillig introk gezien hij zijn asielprocedure niet verderzette en naar Venezuela vertrok, er ook op dat zijn gegronde vrees voor vervolging danig dient te worden gerelativeerd.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uw asielrelaas gekenmerkt wordt door verscheidene doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden, alsook kunnen enkele markante incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door u naar voren geschoven asielmotieven en voorgewende vrees. Allereerst verklaart u dat u en uw echtgenoot bedreigingen begonnen te ontvangen nadat jullie tewerkgesteld waren op een boerderij (finca) dat als doel had om voormalige leden van de FARC te reintegreren in de maatschappij. In de omgeving werden jullie niet graag gezien wegens het FARC-verleden van uw man en de aanwezigheid van verschillende voormalige FARC-leden. Zo werden er dieren gestolen of gedood, zou een jongen die op de boerderij werkte in elkaar geslagen zijn en kreeg uw man volgens uw verklaring dreig telefoons (CGVS p. 10). Talrijke vaag-en tegenstrijdigheden verhinderen het CGVS echter om enig geloof te hechten aan die bedreigingen. Zo stelt u zelf dat die bedreigingen rond mei-juni 2022 begonnen, waardoor uw echtgenoot in november 2022 klacht is gaan indienen bij de gemeente (CGVS, p 9 en 11). Uw dochter L.(...) M.(...) situeert de start van die bedreigingen echter rond mei-juni 2021 en stelt dat uw echtgenoot een klacht indiende in november 2021 en dat jullie rond die tijd ook het project verlieten (CGVS LM, p 3, 7, 8, 9 en 10). Uw dochter S.(...) L.(...) situeert de bedreigingen eveneens rond juni 2021 (CGVS SL, p 9) maar stelt dat jullie rond eind 2022 het project verlieten om dan na confrontatie haar antwoord aan te passen naar midden 2022 (CGVS SL, p 10). Bovendien is niet duidelijk van wie die bedreigingen uitgingen: uw partner zou vermoeden van de politie omdat hij af en toe mannen zag met kortgeknipt haar, een typische haarsnit van ordetroepen. Echter, deze vermoedens zijn op niet meer gebaseerd dan dit.

Daarnaast leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reden van de bedreigingen. Zo stelt u dat deze bedreigingen begonnen omdat men te weten kwam dat uw man een ondertekenaar was van het vredesakkoord van 2016 (CGVS, p 11). Wat al raar is aangezien dit project specifiek werd opgesteld met behulp van het ARN, het agentschap voor re-integratie van ex-FARC leden die het vredesakkoord hadden ondertekend, waardoor men in de omgeving dus makkelijk kon weten wie op de boerderij actief was (CGVS, p 4 en 7). Uw dochter L.(...) M.(...) verklaart dan weer dat de lokale politie in de regio van Girardot, waar de finca gelokaliseerd is, betrokken was in de lokale drugshandel en uw echtgenoot onder druk zette om ook drugs te verhandelen (CGVS, p 7) en dat de weigerachtige houding van uw echtgenoot om zich met drugs in te laten een doorn in het oog is van de lokale politie omdat dit hun drugshandel zou schaden (CGVS LM, p 8). Uw echtgenoot is immers als moslim gekant tegen het gebruik van alcohol en drugs. Alhoewel L.(...) M.(...) ook aanhaalt dat de buurtbewoners niet opgezet waren met de integratie van voormalige FARC-leden, verklaart ze wel dat andere finca's in de buurt ook te kampen hadden met dezelfde problemen (CGVS LM, p 7-8) en dat de 'druk' afnam nadat uw echtgenoot geen vergaderingen meer hield met partijleden van "Comunes" (CGVS LM, p 9). Het CGVS kan hier dus niet uit concluderen dat dit om een persoonsgerichte vervolging gaat omwille van uw partners FARC-verleden.

Ten tweede verklaart u dat uw echtgenoot op 1 december 2022 werd ontvoerd door FARC-dissidenten die hem enkele uren vasthielden maar waarbij uw echtgenoot kon ontsnappen (CGVS, p 8). Wederom kan het CGVS niet meegaan in uw verklaringen hieromtrent. Zo leggen u en uw gezinsleden talloze vage en tegenstrijdige verklaringen af omtrent deze vermeende ontvoering van uw echtgenoot door FARC-dissidenten. Zo verklaart u dat uw echtgenoot er toen in geluïsd werd, dat de hele reden waarom hij die dag naar een finca moest gaan een valstrik was en dat de daders hem ter plaatse al aan het opwachten waren (CGVS, p 9 en 12). U laat aldus uitschijnen dat zijn ontvoering opgezet spel was van FARC-dissidenten. Uw beide dochters verklaren echter dat uw echtgenoot "ontvoerd" werd omdat hij zich in verboden zone begaf (CGVS LM p 12; CGVS SL, p 13) waarbij uw dochter S.(...) L.(...) nog benadrukt dat hij een 'tol' moest betalen omdat hij zich in die zone bevond (CGVS SL, p 13). De verklaringen van uw dochters lijken er dan eerder op te wijzen dat hij een toevallig slachtoffer was van een gewapende groep wiens grondgebied hij betreden had, eerder dan dat het gaat om een gerichte ontvoering van uw man als ex-Farc door dissidenten van de vroegere guerrillagroepering. U hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u niet weet of het een verboden zone was maar biedt u aldus geen verdere verduidelijking voor uw vermoeden of de andere verklaring van uw dochters over dit incident (CGVS, p 12).

Bovendien leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af omtrent het gevraagde bedrag dat deze ontvoerders van jullie geëist zouden hebben. Zo verklaren u en L.(...) M.(...) dat de ontvoerders 53 miljoen peso eisten (omgerekend 12300 euro) (CGVS, p 8; CGVS LM, p 3). S.(...) L.(...) verklaart dan weer dat ze van haar 50 miljoen peso eisten (CGVS SL, p 13), iets wat haar echtgenoot I.(...) D.(...) ook bevestigt (CGVS ID, p 6). In één van de klachten die jullie voorgelegd hebben, staat te lezen dat er 58 miljoen peso (13400 euro) betaald moest worden (administratief dossier – vertaling documenten). Deze klacht zou nochtans ingediend zijn door Ma.(...) en uw echtgenoot, zodat kan worden verwacht dat het correcte bedrag dat geëist werd wel zal genoemd zijn. Dat er dan verschillende bedragen circuleren is eerder opmerkelijk. Waar S.(...) L.(...) nog aanhaalt dat de ontvoerders het gevraagde bedrag telkens lieten zakken (CGVS SL, p 13), staat dan weer te lezen in het samenvattingsdocument dat jullie hebben neergelegd dat ze jullie net om meer en meer geld vroegen bij elk telefoongesprek (administratief dossier – samenvatting). U verklaarde op de DVZ bovendien dat ze van u op een gegeven moment 5 miljoen peso's wilden ontvangen binnen 15 minuten (Informatiefiche DVZ, punt 5), een gegeven dat noch u (CGVS, p 13), noch uw gezinsleden op het CGVS hebben vermeld, wat al raar is aangezien het de kern van jullie asielrelaas raakt. Wat er ook van zij, wederom gaan jullie verklaringen alle kanten uit waardoor de geloofwaardigheid er van verder wordt ondermijnd.

Verder leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af omtrent het bedrag dat uw echtgenoot op zak had toen hij die dag ontvoerd werd. Zo verklaart u dat hij 1700 Amerikaanse dollar bij zich had (CGVS, p 13) want dat hij dit bedrag ging investeren in de finca om er zo meer geld uit te halen (Ibid.). Uw dochters verklaren echter dat hij 2300 dollar op zak had en dat aan de afpersers gaf (CGVS LM p 12 en 14; CGVS SL, p 9), waarbij S.(...) L.(...) poneert dat hij dat geld nodig had omdat hij nog naar Bogota wou reizen (CGVS SL, p 14). Uw schoonzoon I.(...) D.(...) verklaart dan weer dat uw echtgenoot 2000 dollar bij zich had die hij meehad als voorschot voor de aankoop van de boerderij (CGVS ID, p 7). Daarenboven verklaart u dat één van de ontvoerders dit geld opmerkte en het vervolgens afnam van uw echtgenoot (CGVS, p 9 en 13), terwijl uw dochter L.(...) M.(...) poneert dat uw echtgenoot het geld vrijwillig aanbood om te onderhandelen over zijn vrijlating (CGVS LM, p 12). De geloofwaardigheid van jullie verklaringen komt hierdoor wederom ernstig in het gedrang. In ieder geval doet het gegeven dat uw echtgenoot zich blijkbaar bijna had vrijgekocht door een van de 'ontvoerders' dit eerder lage bedrag aan te bieden terwijl een hoger bedrag geëist werd, eerder vermoeden dat het bij dit incident niet om een doelgerichte ontvoering wegens zijn FARC-verleden of recentere sociale activiteiten gaat maar om een vorm van afpersing wegens het feit dat hij zich op verboden terrein bevond.

Hiernaast zijn er ook tegenstrijdigheden vastgesteld i.v.m. de familieleden die al dan niet gebeld werden door deze ontvoerders. Zo stelt u dat u, L.(...) M.(...), S.(...) L.(...) en I.(...) D.(...) gebeld werden door de ontvoerders (CGVS, p 12). L.(...) M.(...) stelt dan weer dat ze niet weet of de ontvoerders haar zuster S.(...) L.(...) hebben gebeld (CGVS LM, p 13). In de e-mail die jullie hebben neergelegd waarin L.(...) M.(...) de vervolgingsfeiten beschrijft aan een UNHCR medewerker, wordt enkel vermeld dat zij, Ma.(...) (een collega/vriend) en u werden gebeld (administratief dossier – e-mail). I.(...) D.(...) stelt dan weer dat hij niet werd gebeld (CGVS, p 7). Deze en voorgaande vaststelling doet reeds op ernstige wijze afbreuk aan de door u ingeroepen vrees.

Gewapende Colombiaanse groeperingen staan erom bekend meedogenloos te zijn, echter handelen zij wel heel omslachtig tijdens de vermeende ontvoering van uw echtgenoot. Zo lijken zij op de hoogte te zijn van het werk van L.(...) M.(...) (CGVS LM, p 14) en maken ze zich boos om het feit dat haar auto vroeger tot een rechter van de staat heeft behoord (CGVS L.(...), p 10). Nergens uit jullie verklaringen blijkt echter dat deze vermeende FARC-dissidenten op de hoogte waren dat hun gijzelaar, uw echtgenoot, vroeger commandant was van de FARC. Dit is opmerkelijk aangezien jullie aanhalen dat deze dissidenten geïnfiltreerd waren binnen de Colombiaanse autoriteiten en zo aan al hun informatie geraakten (CGVS, p 9 en 15; CGVS SL, p 14; CGVS ID, p 7-8; CGVS LM, p 18). Bovendien valt hun gedrag niet te rijmen met hun dreigementen. Zo verklaren jullie dat de ontvoerders er op één of andere manier achter kwamen dat de Gaula was ingeschakeld waarop zij L.(...) M.(...) vertelden dat ze haar vader zouden vermoorden (CGVS, p 13; CGVS LM, p 11; CGVS SL, p 14), echter blijven ze na deze bedreiging via Whatsappberichten L.(...) M.(...) eisen om het geld te betalen waarbij ze zich ook bereid tonen te wachten en voeren ze hun bedreiging jegens uw echtgenoot allesbehalve uit (CGVS LM, p 11, 12, 13).

Dat men jullie na deze vermeende ontvoering bovendien ongemoeid zou laten indien zij werkelijk zo machtig zijn als jullie beweren en jullie adressen en contactgegevens bezitten, is bijgevolg weinig aannemelijk. Er kan toch verwacht worden dat indien deze dissidenten u en uw familie echt viseren, en jullie ook wisten wonen, ze jullie actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden, quod non. Tot slot is er nog een tegenstrijdigheid vast te stellen over jullie verblijfplaats na deze vermeende ontvoering. Zo stelt u dat jullie allemaal samen onderdoken in het huis van een vriend van uw echtgenoot, dat een soort veiligheidshuis was (CGVS, p 14). L.(...) M.(...) verklaarde echter dat jullie in haar huis onderdoken (CGVS LM, p 18), terwijl S.(...) L.(...) antwoordde dat zij in haar eigen huis bleven en afwisselend naar het huis van haar schoonmoeder gingen (CGVS SL, p 19). Deze en voorgaande vaststelling zetten het weinig geloofwaardig karakter van uw relaas nogmaals in de verf.

Dat uw echtgenoot trouwens nog een klacht gaan indienen is bij het Openbaar Ministerie (Fiscalia) werpt vragen op (CGVS, p 14; CGVS SL, p 18; CGVS ID, p 8, CGVS LM, p 16). Zo werd er op 2 december 2022, een dag na de ontvoering, een klacht ingediend maar op dat moment was al reeds besloten dat jullie het land

zou verlaten (CGVS, p 16; CGVS LM, p 20; CGVS C.(...), p 8; CGVS SL, p 18-19; CGVS Ivan, p 7-8). Met andere woorden dient dus gesteld te worden dat een klacht ingediend werd zonder enige intentie om de gerechtelijke procedure nadien verder te zetten. De vraag rijst dan ook met welke intentie deze klacht werd ingediend indien het nooit de bedoeling was de verdere gerechtelijke procedure af te wachten. Dit wekt dan ook veeleer het vermoeden dat dit document gehaald werd omwille van opportunistische redenen. Bovendien kan de inhoud van deze aangifte niet beschouwd worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, eenieder kan namelijk eender welke verklaring afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is.

Dat u aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om jullie te helpen (CGVS, p 14-16 en p 18; CGVS LM, p 7 en p 17-19; CGVS SL, p 12 en 17; CGVS ID p 7-9), biedt hiertoe geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen. Daarbij kan worden opgemerkt dat uit jullie verklaringen af te leiden is dat de politie weldegelijk klaar stond om jullie bij te staan. Zo kon uw echtgenoot terecht bij zijn sociaal assistente (CGVS SL, p 10; CGVS LM, p 17), en verklaarde S.(...) L.(...) dat een vriendelijke politieagent uw echtgenoot liet verschijnen en hem bevroeg naar de feiten die zich zouden hebben afgespeeld (CGVS SL, p 18). L.(...) M.(...) dient dan weer een nieuwsartikel in waarin staat dat het Jurisdiccion Especial para la Paz (JEP) de veiligheidsprotocollen zal verscherpen naar aanleiding van een toename in moorden op ex-FARC leden (CGVS LM, p 17 en administratief dossier). U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar uw dochter S.(...) L.(...) nog aanhaalt dat zij in de dagen nadien werd gefotografeerd door een vreemde man, telefoonoproepen ontving en achtervolgd werd (CGVS SL, p 3, 17), dient opgemerkt te worden dat het CGVS hier geen geloof aan hecht. Zo verklaarde u nergens tijdens uw persoonlijk onderhoud dat S.(...) L.(...) nog problemen ondervond. Uw dochter L.(...) M.(...) verklaarde op de DVZ dan weer dat jullie niet zeker weten of jullie wel achtervolgd werden (Informatieve DVZ, punt 5). Daarnaast verklaarde S.(...) L.(...) dat het om meerdere telefoonoproepen zou gaan van een privénummer die zij nooit heeft beantwoord, waarna zij haar gsm heeft uitgezet (CGVS SL, p 17). Haar echtgenoot I.(...) D.(...) verklaarde dan weer dat het om één telefoonoproep ging (CGVS ID, p 7). Jullie onderlinge verklaringen zijn dus wederom sterk tegenstrijdig. Zelf lijkt S.(...) L.(...) ook niet te weten wie haar zou willen achtervolgen en wijst ze de vinger zowel naar de politie als naar de dissidenten (CGVS SL, p 17). Gezien het vrijblijvende, mogelijk zelfs volkomen toevallige karakter van deze vermeende gebeurtenissen, kan moeilijk worden aangenomen dat die een indicatie vormen dat men wel systematisch naar jullie op zoek zou gaan. Hoe dan ook wijst het nagenoeg volledig ontbreken van nieuwe ontwikkelingen in jullie zaak erop dat er vandaag de dag niet actief naar jullie gezocht wordt. Deze vaststelling onderstreept niet alleen het weinig actuele karakter van jullie vrees maar ook de ongeloofwaardigheid van jullie verklaringen inzake de problemen voor u en uw kinderen.

De vaststelling dat jullie niet aannemelijk kunnen maken dat jullie werkelijk problemen gekend hebben in Colombia, wijst erop dat jullie geen reëel risico lopen in Colombia. In geval van een terugkeer naar Colombia kan evenmin aangenomen worden dat jullie alsnog in het vizier zouden komen van de FARC-dissidenten.

De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

Jullie leggen jullie paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook de geboorteaktes van de minderjarige kinderen van S.(...) L.(...) en L.(...) M.(...). Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en die van uw familieleden kan staven, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de huwelijksaktes, de foto's die jullie familieband dienen te staven, het document betreffende jullie familiesamenstelling, de kopie van de eigendomsakte van jullie appartement, de kopie van jullie vliegtuigtickets, en de kopie van de documenten die jullie integratie in België dienen te staven, die allemaal evenmin betrekking hebben op de problemen die jullie kenden in Colombia.

Verder worden de documenten betreffende het lidmaatschap van L.(...) H.(...) bij de FARC (documentaires waarin hij te zien is), en de documenten betreffende de vredesonderhandelingen niet in twijfel getrokken.

Jullie leggen diverse screenshots neer van WhatsAppaudioberichten die de telefoongesprekken met de ontvoerders dienen aan te tonen. Gezien het bijzonder grote potentieel voor vervalsing –uw familieleden, of eender wie, kunnen jullie deze berichten hebben gestuurd zonder dat jullie daadwerkelijk problemen kenden– kan aan deze berichten geen bewijskracht worden toegekend.

De artikels die u voorlegt om aan te tonen dat ex-FARC leden gedood werden in Colombia worden niet betwist maar dit heeft echter geen betrekking op uw vader. Uw partner wordt in geen enkel van deze artikels genoemd. Alsook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw partner één van de personen is binnen Colombia die momenteel geviséerd wordt en evenmin zijn er, geloofwaardige, indicaties dat hij plots wel onder de aandacht zou komen te staan van gewapende groepen. De overige krantenartikelen die u neerlegt, hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Colombia, in het bijzonder in verband met de activiteiten van dissidente facties van de FARC. Geen van deze artikels hebben echter betrekking op uw persoonlijke problemen, laat

staan dat zij u persoonlijk zouden vernoemen. De artikelen kunnen dan ook uw verklaringen over die problemen niet staven.

De samenvatting betreffende de vervolgingsfeiten die jullie gekend zouden hebben, alsook de e-mail die L.(...) M.(...) neerlegt betreffende de correspondentie met UNHCR over deze vermeende vervolgingsfeiten werden zijdelings reeds besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat deze documenten grotendeels in lijn liggen met jullie vluchtrelaas op het CGVS dat ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor ook deze documenten evenmin in staat zijn om de beoordeling van jullie verzoek om te buigen.

Tot slot diende L.(...) M.(...) een document neer bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op 21 februari 2024 waarbij zij enkele verklaringen op het DVZ wenste te verduidelijken. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming.

Tot slot bestaan er twijfels dat de door jullie beweerde vrees voor vervolging het werkelijke hoofdmotief van uw reis naar Europa was. Zo had L.(...) M.(...) een sollicitatiegesprek voor de Belgische tak van de Wereldbank (CGVS LM; p 19; CGVS C, 8; CGVS SL, p 19; CGVS ID, p 8). Het feit dat jullie Duitsland, een Europees land doorkruisten, zonder er bescherming aan te vragen getuigt bovendien van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.'

Hetzelfde geldt voor uw zoon F.(...), die zich in België bevindt. Zowel uzelf als uw partner I.(...) D.(...) stellen dat jullie vrees in hoofdte van de kinderen op precies dezelfde motieven rust als jullie eigen vrees (CGVS p 22, CGVS ID, p 9-10). Aangezien aan die motieven geen geloof kan worden gehecht en er uit jullie verklaringen geen elementen blijken die alsnog wijzen op een gegronde vrees in hoofdte van uw zoon, kan aan uw zoon evenmin de hoedanigheid van vluchteling worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten

gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de beroepen gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In haar verzoekschrift verwijst verzoekster integraal naar de middelen die haar moeder I. L. inroept in haar verzoekschrift. Deze laten zich als volgt samenvatten:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §§1 en 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4.1. van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: KB CGVS) en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn).

Na het benadrukken van de gedeelde bewijslast en samenwerkingsplicht, stelt verzoekster niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Zij gaat vervolgens in op de diverse weigeringsmotieven en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster gaat hierbij in op de recente landeninformatie en hekelt dat de commissaris-generaal geen analyse heeft gemaakt van de huidige situatie in Bogota. Verzoekster besluit dat, gelet op de landeninformatie en haar profiel als gezinslid van een ex-FARC-strijder, zij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden zoals bedoeld onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij stelt echter vast dat de commissaris-generaal geheel niet motiveert over dit verhoogd risico.”

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om het dossier terug te sturen aan het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken; [...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste

instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om dezelfde redenen als haar moeder I. L., in wiens hoofde eveneens een weigeringsbeslissing werd genomen om volgende redenen:

“(i) hoewel er niet wordt getwijfeld aan het profiel van verzoeksters echtgenoot, L. H., van ex-FARC-lid dat zich heeft aangesloten bij het vredesproces in 2017, kan geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoekster hieraan koppelt. Dit omdat:

(a) verzoeksters partner al geruime tijd weg was bij de FARC alvorens hun vertrek uit Colombia,
(b) het merkwaardig is dat de problemen pas zouden zijn begonnen in 2022 of 2021,
(c) het gegeven dat verzoeksters partner een verzoek om internationale bescherming indiende in België en hij deze asielprocedure niet verderzette en naar Venezuela vertrok wijst erop dat zijn gegronde vrees voor vervolging ook moet worden gerelativeerd,

(d) het asielrelaas van verzoekster wordt gekenmerkt door doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en enkele markante incoherenties in vergelijking met de verklaringen van haar overige familieleden – die overigens onderling bijkomende ongeloofwaardigheden, incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten –, onder meer met betrekking tot de start van de bedreigingen, de personen van wie de bedreigingen uitgingen, de reden van de bedreigingen, de reden dat verzoeksters echtgenoot werd ontvoerd, het geëiste bedrag van de ontvoerders, het bedrag dat verzoeksters echtgenoot op zak had ten tijde van zijn ontvoering, de familieleden die al dan niet werden opgebeld door deze ontvoerders, de verblijfplaatsen na deze vermeende ontvoering, het handelen van de gewapende groepering heel omslachtig is tijdens de voorgehouden ontvoering van verzoeksters echtgenoot en het door verzoekster geschetste gedrag van de gewapende groepering niet rijmt met hun dreigementen en er een daadkrachtiger optreden zou kunnen worden verwacht,

(e) het gegeven dat verzoeksters echtgenoot een klacht is gaan indienen bij het Openbaar Ministerie (*Fiscalia*) terwijl toen al besloten was dat zij het land zouden verlaten, werpt vragen op met betrekking tot de intentie van deze klacht en wijst erop dat dit louter opportunistische redenen had; hoe dan ook kan de inhoud van deze aangifte niet worden beschouwd als een definitieve bewijsgrond van de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, aangezien eenieder eender welke verklaringen kan afleggen,

(f) dat verzoekster aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om hen te helpen, biedt geen verschoning en vermag evenmin aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen, te meer daar uit verzoeksters verklaringen en deze van haar familieleden blijkt dat de politie wel degelijk klaar stond om hen bij te staan,

(g) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeksters dochter S. L. dat zij in de dagen na de ontvoering werd gefotografeerd door een vreemde man, telefoonoproepen ontving en achtervolgd werd, daar hun onderlinge verklaringen wederom sterk tegenstrijdig zijn,

(h) hoe dan ook wijst het nagenoeg volledig ontbreken van nieuwe ontwikkelingen in hun zaak erop dat er vandaag de dag niet actief wordt gezocht naar verzoekster en haar familie, hetgeen niet alleen het weinig actuele karakter van de vrees, maar ook de ongeloofwaardigheid van de geschetste problemen voor verzoekster en haar kinderen aanduidt;

(ii) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(iii) er bestaan twijfels omtrent het feit dat de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging het daadwerkelijk hoofdmotief is van de reis naar Europa, te meer daar zij in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend;

(iv) in hoofde van verzoeksters dochter S. L., haar partner I. D., haar andere dochter L. M. en haar ex-partner C. nam het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.”

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke

juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekster geen bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de door u aangehaalde psychologische problemen stelt het CGVS het volgende: uw advocaat verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat u psychologische problemen heeft (CGVS, p 22). U legt hier echter geen enkel medisch bewijs van neer. Nergens blijkt dus dat uw vermeende psychologische problemen van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u ook op inging (CGVS p, 2, en 19). U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p 22), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven als haar moeder I. L.. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift, waarin expliciet wordt verwezen naar dezelfde middelen als deze die door haar moeder worden aangehaald, niet betwist.

Inzake I. L. oordeelt de Raad in arrest nr. 319 816 van 13 januari 2025 als volgt:

“3.3.4.1. Verzoekster voert aan dat zij en haar familieleden bij een terugkeer naar Colombia vrezen te sterven omwille van haar echtgenoot, L. H., die als ex-FARC-lid werd bedreigd. Dit omdat hij in 2020 een budget kreeg om een project op te starten in de gemeente Girardot met als doel om verschillende ex-guerilla te re-integreren in de maatschappij, hij hiertoe vergaderingen organiseerde met leden van de Comunespartij en hij vervolgens werd bedreigd door dissidenten van de FARC.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt dat er op basis van de verklaringen en neergelegde documenten (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 8) niet wordt getwijfeld aan het profiel van L. H. – echtgenoot van verzoekster – als vroeger lid van de Colombiaanse guerrillagroepering FARC, noch dat hij in 2017 het vredesverdrag heeft ondertekend.

Er kan evenwel geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoekster en haar familie stellen te vrezen omwille van het profiel van haar echtgenoot en de bedreigingen die hij als ex-FARC-lid zou hebben ontvangen.

3.3.4.4. Zo wordt er in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden op gewezen als volgt:

“(…) Op basis van uw verklaringen zijn er namelijk geen indicaties die het vermoeden wekken dat u en uw dochters en hun partners werkelijk enig gevaar liepen in Colombia. Vooreerst was uw partner al een geruime tijd weg bij de FARC alvorens jullie vertrek uit Colombia (hij ondertekende het vredesverdrag al in 2017), en is het merkwaardig dat de problemen pas begonnen zouden zijn in 2022 of 2021 (CGVS, p 7; CGVS LM, p 6-7; CGVS SL, p 8).”

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij en haar gezin al jaren problemen in Colombia kenden naar aanleiding van het ex-lidmaatschap bij de FARC van haar echtgenoot en verwijst hiervoor naar de samenvatting van het vluchtrelaas dat haar dochter heeft opgesteld. Zij vervolgt dat de recente problemen door het oprichten van een boerderij om ex-guerrilla te re-integreren in de maatschappij in 2020 aanleiding hebben gegeven tot hun uiteindelijke vertrek.

De Raad merkt in dit verband op dat verzoekster met dit betoog in het verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de voormelde pertinente overwegingen.

3.3.4.5. Verder considereert de commissaris-generaal op goede gronden dat de houding van verzoeksters echtgenoot, waarbij hij een verzoek om internationale bescherming in België indiende maar dit vrijwillig introk door zijn procedure internationale bescherming niet verder te zetten en naar Venezuela te trekken, niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag.

De argumentatie in het verzoekschrift dat haar echtgenoot niet terugkeerde naar Colombia, maar naar Venezuela omwille van familiale redenen kan niet als afdoende verschooning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom haar echtgenoot heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dit gegeven vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en bijgevolg eveneens van de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging die onlosmakelijk is verbonden met het profiel van en de voorgehouden problemen van haar echtgenoot.

3.3.4.6. De Raad treedt de commissaris-generaal voorts bij waar deze pertinent opmerkt dat het asielrelaas van verzoekster wordt gekenmerkt door doorslaggevende ongeloofwaardigheden en onwaarschijnlijkheden en enkele markante incoherenties in vergelijking met de verklaringen van haar dochters en (ex-)schoonzoon(s) – die overigens onderling bijkomende ongeloofwaardigheden, incoherenties en tegenstrijdigheden bevatten –, onder meer met betrekking tot de start van de bedreigingen, de personen van wie de bedreigingen uitgingen, de reden van de bedreigingen, de reden dat verzoeksters echtgenoot werd ontvoerd, het bedrag geëist door de ontvoerders, het bedrag dat verzoeksters echtgenoot op zak had ten tijde van zijn ontvoering, de familieleden die al dan niet werden opgebeld door deze ontvoerders, de verblijfplaatsen na deze vermeende ontvoering, dat het handelen van de gewapende groepering heel omslachtig is tijdens de voorgehouden ontvoering van verzoeksters echtgenoot en het door verzoekster geschetste gedrag van de gewapende groepering dat niet rijmt met hun dreigementen en dat er een daadkrachtiger optreden zou kunnen worden verwacht.

Waar verzoekster de tegenstrijdigheden en incoherenties die in de bestreden beslissing worden vastgesteld poogt te vergoelijken, stellende dat de commissaris-generaal zich grotendeels op onbeduidende details richt die niet van invloed zijn op de “essentiële waarheid van de gebeurtenissen die de familie hebben gedwongen hun thuisland te verlaten” en er slechts kleine “varianties” waar te nemen zijn, slaagt zij er niet in deze vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te herstellen. De Raad wijst er in dit verband op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden immers geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Zo gaat het immers over de verklaringen met betrekking tot de start van de bedreigingen, de personen van wie de bedreigingen uitgingen, de reden van de bedreigingen, de reden dat verzoeksters echtgenoot werd ontvoerd, het door de ontvoerders geëiste bedrag, het bedrag dat verzoeksters echtgenoot op zak had ten tijde van zijn ontvoering, de familieleden die al dan niet werden opgebeld door deze ontvoerders en de verblijfplaatsen na deze vermeende ontvoering.

Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift in dit kader voorts aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar dochters en (ex-)schoonzoon(s) onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Zij wijst er in dit verband op dat alle verzoekers hun vluchtrelaas baseren op de gezamenlijke ervaring van L. H. en dat er onvoldoende rekening is gehouden met

het collectieve karakter van dit vluchtrelaas en de inherente moeilijkheden om elk detail met precisie te herinneren en te kunnen navertellen, te meer daar het menselijk geheugen feilbaar is.

De Raad benadrukt te deze dat van familieleden, die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, quod non in casu. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk persoonlijk onderhoud, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

De Raad voegt in dit verband nog toe dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt, maar toch kan van hem verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar in casu is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster, haar dochters en/of haar (ex-)schoonzoon(s) hebben verhinderd om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier (notities van het persoonlijk onderhoud verzoekster en administratief dossier, map 'Landeninformatie') blijkt immers nergens dat verzoekster of haar familieleden in de loop van de procedure melding zouden hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor zij niet in staat zouden zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Verzoekster brengt ook geen medisch attest bij waaruit het bestaan van een trauma in haar hoofde, dan wel in hoofde van haar familieleden kan worden afgeleid.

Verzoekster merkt voorts in haar verzoekschrift op dat het bedrag aan losgeld of het specifieke bedrag dat de echtgenoot van verzoekster bij zich had, volkomen irrelevant zijn binnen de bredere context van het vluchtrelaas. Er dient echter te worden vastgesteld dat het gegeven dat het geëiste losgeld om verzoeksters echtgenoot vrij te kunnen krijgen, bezwaarlijk een detail van hun vluchtrelaas betreft. Bovendien is het in dit verband opmerkelijk dat er in één van de klachten die verzoekster en haar familieleden voorleggen sprake is van een ander bedrag dan de bedragen waarvan verzoekster en haar familieleden melding maken tijdens hun persoonlijke onderhoud op de zetel van het CGVS. Voorts blijkt dat verzoekster en haar familieleden tegenstrijdige en inconsistente verklaringen afleggen omtrent het doel waaraan verzoeksters echtgenoot het geld dat hij op zak had ten tijde van zijn voorgehouden ontvoering diende uit te geven, alsook of hij dit geld al dan niet vrijwillig aan zijn ontvoerders aanbood om zich vrij te kopen, hetgeen wel degelijk wijst op een andere insteek van zijn voorgehouden ontvoering. Deze ontvoering lijkt dan immers niet doelgericht omwille van zijn FARC-verleden of recente sociale activiteiten, maar eerder een vorm van afpersing wegens het feit dat hij zich op verboden terrein bevond. Dit betreft bijgevolg een essentieel onderdeel van het vluchtrelaas. Dat verzoekster en haar familieleden omtrent deze aspecten tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de verklaringen afgelegd door verzoekster en haar familieleden. De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

Waar verzoekster in het verzoekschrift voorts op algemene wijze opwerpt dat de commissaris-generaal de meest nadelige interpretatie aanneemt van het persoonlijk onderhoud van verzoekster en geen objectief op actuele bronnen gesteund onderzoek heeft uitgevoerd, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in huidig arrest op te nemen. Overigens brengt verzoekster geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoekster. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekster verwijst in het verzoekschrift nog in het algemeen naar artikel 17, § 2 van het KB CGVS. Dit artikel stipuleert als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven." In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoekster door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen

zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

3.3.4.7. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (i) het gegeven dat verzoeksters echtgenoot een klacht is gaan indienen bij het Openbaar Ministerie (Fiscalia) terwijl toen al besloten was dat zij het land zouden verlaten, vragen opwerpt met betrekking tot de intentie van deze klacht en wijst erop dat dit louter opportunistische redenen had; hoe dan ook de inhoud van deze aangifte niet kan worden beschouwd als een definitieve bewijsgrond van de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen, aangezien eenieder eender welke verklaringen kan afleggen, (ii) het gegeven dat verzoekster aangeeft dat de autoriteiten in Colombia niets konden doen om hen te helpen, geen verschoning biedt en evenmin vermag aan te tonen dat de overheidsinstellingen in Colombia de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet niet zouden treffen, te meer daar uit verzoeksters verklaringen en deze van haar familieleden blijkt dat de politie wel degelijk klaar stond om hen bij te staan, (iii) er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeksters dochter S. L. dat zij in de dagen na de ontvoering werd gefotografeerd door een vreemde man, telefoonoproepen ontving en achtervolgd werd, daar hun onderlinge verklaringen wederom sterk tegenstrijdig zijn, (iv) hoe dan ook het nagenoeg volledig ontbreken van nieuwe ontwikkelingen in hun zaak erop wijst dat er vandaag de dag niet actief wordt gezocht naar verzoekster en haar familie, hetgeen niet alleen het weinig actuele karakter van de vrees, maar ook de ongeloofwaardigheid van de geschetste problemen voor verzoekster en haar kinderen aanduidt, (v) er bestaan twijfels omtrent het feit dat de door verzoekster beweerde vrees voor vervolging het daadwerkelijk hoofdmotief is van de reis naar Europa, te meer daar zij en haar familieleden in Duitsland geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het vluchtrelaas van verzoekster ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.4.8. De Raad stipt aan dat de neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad wijst erop dat de documenten die verzoekster voorlegt in casu niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen als volgt:

“De voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw asielaanvraag in positieve zin te wijzigen. Ten eerste dient te worden onderstreept dat documenten slechts een ondersteunende rol kunnen spelen door geloofwaardige verklaringen te bevestigen, waar in casu geen sprake van is.

Jullie leggen jullie paspoorten en identiteitskaarten neer, alsook de geboorteaktes van de minderjarige kinderen van S.(...) L.(...) en L.(...) M.(...). Er dient echter op te worden gewezen dat deze documenten enkel uw identiteit en die van uw familieleden kan staven, een element dat in deze beslissing niet wordt betwist. Hetzelfde geldt voor de huwelijksaktes, de foto's die jullie familieband dienen te staven, het document betreffende jullie familiesamenstelling, de kopie van de eigendomsakte van jullie appartement, de kopie van jullie vliegtuigtickets, en de kopie van de documenten die jullie integratie in België dienen te staven, die allemaal evenmin betrekking hebben op de problemen die jullie kenden in Colombia.

Verder worden de documenten betreffende het lidmaatschap van L.(...) H.(...) bij de FARC (documentaires waarin hij te zien is), en de documenten betreffende de vredesonderhandelingen niet in twijfel getrokken.

Jullie leggen diverse screenshots neer van WhatsAppaudioberichten die de telefoongesprekken met de ontvoerders dienen aan te tonen. Gezien het bijzonder grote potentieel voor vervalsing –uw familieleden, of eender wie, kunnen jullie deze berichten hebben gestuurd zonder dat jullie daadwerkelijk problemen kenden– kan aan deze berichten geen bewijskracht worden toegekend.

De artikels die u voorlegt om aan te tonen dat ex-FARC leden gedood werden in Colombia worden niet betwist maar dit heeft echter geen betrekking op uw vader. Uw partner wordt in geen enkel van deze artikels genoemd. Alsook heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw partner één van de personen is binnen Colombia die momenteel geviséerd wordt en evenmin zijn er, geloofwaardige, indicaties dat hij plots wel onder de aandacht zou komen te staan van gewapende groepen. De overige krantenartikelen die u neerlegt, hebben betrekking op de veiligheidssituatie in Colombia, in het bijzonder in verband met de activiteiten van dissidente facties van de FARC. Geen van deze artikels hebben echter betrekking op uw persoonlijke problemen, laat staan dat zij u persoonlijk zouden vernoemen. De artikelen kunnen dan ook uw verklaringen over die problemen niet staven.

De samenvatting betreffende de vervolgingsfeiten die jullie gekend zouden hebben, alsook de e-mail die L.(...) M.(...) neerlegt betreffende de correspondentie met UNHCR over deze vermeende vervolgingsfeiten werden zijdelings reeds besproken. Echter dient nog opgemerkt te worden dat deze documenten grotendeels

in lijn liggen met jullie vluchtrelaas op het CGVS dat ongeloofwaardig werd bevonden, waardoor ook deze documenten evenmin in staat zijn om de beoordeling van jullie verzoek om te buigen.

Tot slot diende L.(...) M.(...) een document neer bij het begin van haar persoonlijk onderhoud op 21 februari 2024 waarbij zij enkele verklaringen op het DVZ wenste te verduidelijken. De opmerkingen werden zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld te weerleggen of om een ander licht te werpen op de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming.”

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat er enerzijds niet wordt getwijfeld aan het lidmaatschap van L. H. bij de FARC en dat de documenten in dit verband dan ook niet in twijfel worden getrokken, maar dat anderzijds de sms- en audioberichten wel in twijfel worden getrokken gezien het grote potentieel voor vervalsing. Verzoekster meent dat dit een blote bewering betreft van de commissaris-generaal die verder niet wordt gestaafd en benadrukt dat zij steeds eerlijk is geweest.

De Raad wijst erop dat verzoekster er in dit verband ten onrechte vanuit lijkt te gaan dat een waarachtig relaas wordt ondersteund, wat in casu niet het geval is gezien de talrijke tegenstrijdigheden. Verzoekster blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat in casu het geval is. Het is immers zo dat met betrekking tot de screenshots van de WhatsAppberichten niet kan worden vastgesteld door wie, op welk ogenblik en in welke omstandigheden deze berichten werden verzonden, zodat het niet is uitgesloten dat deze een gesolliciteerd karakter vertonen en er bijgevolg geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegedicht.

3.3.4.9. Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar de COI Focus “Colombia. Veiligheidssituatie” van 20 november 2023 en merkt op dat hieruit blijkt dat gedemobiliseerde FARC-strijders en hun gezinsleden nog steeds gevaar lopen. De Raad onderstreept dat uit de bijgebrachte landeninformatie niet kan worden afgeleid dat het profiel van verzoekster als familielid van een voormalig FARC-lid volstaat om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekster dient de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Gelet op het voorgaande slaagt verzoekster er echter niet in de door haar aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken.

Voor het overige brengt verzoekster geen enkel concreet en valabel argument aan om de voormelde overwegingen te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.4.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg niet het voordeel van de twijfel kan worden toegekend zoals zij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

3.3.4.11. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.”

Bijgevolg blijkt dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster, in tegenstelling tot hetgeen zij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in

aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend

conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op haar verklaringen over haar herkomst in Colombia en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster en haar familieleden voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in Bogota, waar verzoekster voor haar vertrek uit Colombia heeft verbleven (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 4 en 6), worden beoordeeld.

Bogota blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet langer correct of actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar zij verwijst in het verzoekschrift is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in Bogota is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoekster toont gelet op het voorgaande niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftientig door:
A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET